



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 403/2019-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. septembra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Miroslava Duriša a Mojmíra Mamojku predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou CIMMERMANN, s. r. o., Piaristická 1, Nitra, v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. Eugen Cimmermann, vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na prerokovanie veci v jeho prítomnosti zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3 Tos 229/2018 zo 7. marca 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. septembra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na prerokovanie veci v jeho prítomnosti zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Tos 229/2018 zo 7. marca 2019.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresný súd Trnava (ďalej len „okresný súd“) uznesením č. k. 30 T 26/2015-348 z 23. apríla 2018 podľa § 50 ods. 4 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) vyslovil, že sa sťažovateľ v skúšobnej dobe stanovenej trestným rozkazom okresného súdu sp. zn. 30 T 26/2015 zo 14. mája 2015, právoplatným 24. októbra 2015, ktorým bol odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 18 mesiacov, neosvedčil a uložený trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov vykoná. Podľa § 50 ods. 8 Trestného zákona a § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona bol sťažovateľ na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

3. Proti tomuto rozhodnutiu sťažovateľ podal sťažnosť, ktorú krajský súd napadnutým uznesením sp. zn. 3 Tos 229/2018 zo 7. marca 2019 podľa § 193 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zamietol ako nedôvodnú.

4. Podľa názoru sťažovateľa napadnuté rozhodnutie krajského súdu, ako aj konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, „je rozporné so zákonom ako aj s Ústavou Slovenskej republiky“.

5. Sťažovateľ tvrdí, že postup okresného súdu bol nesprávny, keď rozhodol o jeho neosvedčení sa v skúšobnej dobe a vykonaní trestu odňatia slobody na verejnom zasadnutí v neprítomnosti sťažovateľa, ako aj jeho obhajcu, a to napriek tomu, že obhajca sťažovateľa riadne a včas ospravedlnil ich neúčast' na verejnom zasadnutí a zároveň sťažovateľ okresnému súdu oznámil, že nesúhlasí s konaním verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti.

6. Takýmto konaním súdu prvého stupňa došlo k závažnému porušeniu práva sťažovateľa na obhajobu. Je presvedčený, že aj napriek početným ospravedlneniam mal okresný súd skôr zvažovať a aplikovať § 70 Trestného poriadku (upravujúceho poriadkovú pokutu) vo vzťahu k jeho osobe a obhajcovi, a nie vykonať verejné zasadnutie v ich neprítomnosti.

7. Sťažovateľ je toho názoru, že týmto postupom došlo nielen k porušeniu ústavne garantovaného práva na obhajobu, ale súčasne i k porušeniu § 252 ods. 4 Trestného poriadku, podľa ktorého ak nejde o prípad povinnej obhajoby a obžalovaný má obhajcu, možno vykonať hlavné pojednávanie v neprítomnosti, len ak s tým obžalovaný súhlasí, čo v jeho prípade nebolo splnené. Zvýraznil, že pokiaľ okresný súd vykonal verejné zasadnutie v jeho neprítomnosti, ako i v neprítomnosti obhajcu, znemožnil mu riadne realizovať jemu priznané práva, čím okresný súd porušil ustanovenia Trestného poriadku zabezpečujúce práva obžalovaného na obhajobu, ako aj čl. 50 ods. 3 ústavy, podľa ktorého ma obvinený právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

8. Rovnako je sťažovateľ toho názoru, že rozhodnutím v jeho neprítomnosti došlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci v jeho prítomnosti, ktoré je garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy.

9. Sťažovateľ sa domnieva, že v sťažnosti podanej proti rozhodnutiu okresného súdu „rozobral celú danú problematiku“, pritom krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia „nemal ani len snahu o vyrovnanie sa s nastolenými relevantnými otázkami. V uznesení krajského súdu absentuje odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s prejednávanou vecou.“. A „takýmto konaním došlo k nesplneniu v ústave implikovanej povinnosti súdu dostatočne odôvodniť súdne rozhodnutie ako aj k porušeniu základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces garantovaný čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky“.

10. Ako sťažovateľ uvádza, „Okresný súd Trnava vykonal dňa 23. 04. 2018 verejné zasadnutie bez prítomnosti odsúdeného a jeho obhajcu aj napriek tomu, že sa na neho nevzťahovali výnimky § 293 Trestného poriadku, nakoľko Okresný súd Trnava odsúdeného nepoučil o možnosti konania verejného zasadnutia bez jeho prítomnosti tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 293 odsek 5 Trestného poriadku, predvolanie na verejné zasadnutie bolo možné odsúdenému doručiť a odsúdený neodmietol účasť na verejnom zasadnutí. Týmto svojím konaním Okresný súd Trnava porušil zákon v neprospech odsúdeného [REDACTED].“

Tiež je potrebné uviesť, že Okresný súd Trnava odsúdeného... o termíne verejného zasadnutia dňa 23. 4. 2018 neupovedomoval, ale ho na termín verejného zasadnutia predvolával. Teda, pokiaľ odsúdený... bol na verejné zasadnutie predvolaný a nielen upovedomený, predpokladá sa, že bola jeho osobná účasť nevyhnutná a preto nebolo možné vykonať verejné zasadnutie bez jeho prítomnosti.

Vzhľadom na skutočnosť, že odsúdený... hodnoverným spôsobom ospravedlnil svoju neúčasť na verejnom zasadnutí dňa 23. 04. 2018 a zároveň písomne oznámil súdu, že nesúhlasí s konaním verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti, mal Okresný súd Trnava postupovať v zmysle ustanovenia § 293 odsek 8 Trestného poriadku a určiť nový termín verejného zasadnutia. Pokiaľ tak nepostupoval, porušil zákon v neprospech odsúdeného.“.

11. Súd druhého stupňa sa podľa slov sťažovateľa „*nijako argumentačne nesnažil vyrovnat' sa s relevantnými námietkami voči predmetnému uzneseniu*“. Preto je toho názoru, že „*takýto prístup z hľadiska súdnej ochrany určite nie je ústavne udržateľný, nakoľko*“ ním „*uvádzané námietky logicky spochybňujú správnosť záverov predmetného uznesenia*“.

12. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, základné právo na prerokovanie veci v prítomnosti účastníka konania podľa čl. 48 ods. 1 [správne má byť čl. 48 ods. 2, pozn.], základné právo na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 [zjavne mal byť uvedený čl. 38 ods. 2, pozn.] Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a princíp právnej istoty a z neho vyplývajúca možnosť predvídateľnosti súdneho rozhodovania, ktoré sú imanentnými znakmi právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky Uznesením Krajského súdu v Trnave, sp. zn.: 3 Tos/229/2018, zo dňa 07. 03. 2019, porušené boli.

Zrušuje sa uznesenie Krajského súdu v Trnave, sp. zn.: 3 Tos/229/2018, zo dňa 07. 03. 2019 a vec sa Krajského súdu v Trnave vracia na ďalšie konanie.“

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

13. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

14. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

15. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

16. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

17. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

18. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

19. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo

slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namieta, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

20. Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy a v čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 listiny a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a 3 dohovoru a porušenie čl. 1 ods. 1 ústavy uznesením krajského súdu č. k. 3 Tos 229/2018-386 zo 7. marca 2019, ku ktorému malo dôjsť tým, že okresný súd v súvislosti s rozhodovaním o neosvedčení sa sťažovateľa v skúšobnej dobe jeho podmieneného odsúdenia a vykonaní trestu odňatia slobody vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti sťažovateľa a jeho obhajcu napriek tomu, že na to neboli splnené zákonné podmienky a krajský súd uvedenú skutočnosť svojím rozhodnutím akceptoval.

21. Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

22. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obdobne podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

23. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a obdobne podľa čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

24. Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

25. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

26. Podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu má tieto minimálne práva:

a) byť bez meškania a v jazyku, ktorému rozumie, podrobne oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia proti nemu;

b) mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby;

c) obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú;

d) vyslúchať alebo dať vyslúchať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe;

e) mať bezplatnú pomoc tlmočníka, ak nerozumie jazyku používanému pred súdom alebo týmto jazykom nehovorí.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

27. Ústavný súd v nadväznosti na námietky sťažovateľa v prvom rade poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie

a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Skutkové a právne závery orgánov verejnej moci rozhodujúcich o ochrane práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody zaručeného v ústave alebo v medzinárodných zmluvách o ľudských právach a základných slobodách (m. m. III. ÚS 38/05).

28. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala, a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

29. Súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania.

30. Vychádzajúc z uvedených téz, ústavný súd pristúpil k preskúmaniu napadnutého uznesenia krajského súdu sp. zn. 3 Tos 229/2018 zo 7. marca 2019 z hľadiska tvrdeného zásahu do základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu.

31. V relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, ktorým bola podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnutá sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu č. k. 30 T 26/2015-348 z 23. apríla 2018, krajský súd uviedol:

«Okresný súd Trnava na rozhodnutie o osvedčení sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia určil termín verejného zasadnutia na deň 4. 5. 2017... Toto verejné zasadnutie bolo odročené na deň 26. 6. 2017 a to z dôvodu neprítomnosti odsúdeného, nakoľko sa mu nepodarilo upovedomenie o termíne verejného zasadnutia doručiť. O termíne verejného zasadnutia 26. 6. 2017 bol odsúdený upovedomený dňa 17. 6. 2017... V predmetom upovedomení bol odsúdený o. i. poučený tak, že: „Verejné zasadnutie môže byť vykonané aj vo Vašej neprítomnosti. Verejné zasadnutie sa vykoná vo vašej neprítomnosti, ak Vám upovedomenie o verejnom zasadnutí bolo riadne a včas doručené a bol (-a) ste poučený (-á) o možnosti konania verejného zasadnutia bez Vašej prítomnosti alebo za podmienok uvedených v § 292 ods. 5 Trestného poriadku (§ 293 ods. 5 Trestného poriadku)... Ak hodnoverným spôsobom ospravedlníte svoju neúčast' na verejnom zasadnutí a súčasne písomne požiadate súd, aby sa verejné zasadnutie uskutočnilo za Vašej prítomnosti, súd odročí verejné zasadnutie a určí deň, čas a miesto ďalšieho verejného zasadnutia (§ 293 ods. 8 Trestného poriadku)...“

Dňa 26. 6. 2017 bolo verejné zasadnutie odročené z dôvodu ospravedlnenia sa obhajcu odsúdeného (ospravedlnenie doručené dňa 23. 6. 2017 a ako dôvod uvedená účasť obhajcu na zasadnutí súdnej rady) na deň 3. 8. 2017. Odsúdený bol o odročenom termíne upovedomený (s poučením totožným ako v pôvodnom upovedomení...) dňa 23. 7. 2017...

Dňa 3. 8. 2017 bolo verejné zasadnutie odročené z dôvodu ospravedlnenia sa obhajcu odsúdeného a odsúdeného (ospravedlnenie doručené dňa 2. 8. 2017 a ako dôvod uvedené dlhodobé plánované čerpanie dovolenky odsúdeného ako i obhajcu) na deň 28. 9. 2017. Odsúdený bol o odročenom termíne upovedomený (s poučením totožným ako v pôvodnom upovedomení...) dňa 28. 8. 2017...

Dňa 28. 9. 2017 bolo verejné zasadnutie odročené z dôvodu ospravedlnenia sa obhajcu odsúdeného a odsúdeného (ospravedlnenie doručené dňa 27. 9. 2017 a ako dôvod uvedená dočasná práceneschopnosť obhajcu odsúdeného) na deň 27. 10. 2017. Odsúdený bol o odročenom termíne upovedomený (s poučením totožným ako v pôvodnom upovedomení...) dňa 27. 10. 2017...

Dňa 30. 11. 2017 bolo verejné zasadnutie odročené z dôvodu neprítomnosti odsúdeného (ospravedlnenie doručené dňa 29. 11. 2017 a ako dôvod uvedená hospitalizácia odsúdeného v nemocnici) na deň 19. 12. 2017. Obhajca súdu uviedol, že nie je potrebné o tomto termíne upovedomovať odsúdeného, nakoľko ho o ňom sám upovedomil a odsúdený o ňom vie. Dňa 3. 12. 2017 bolo odsúdenému doručené upovedomenie (s poučením totožným ako v pôvodnom upovedomení...) o termínoch verejného zasadnutia dňa 30. 11. 2017 a 19. 12. 2017...

Dňa 19. 12. 2017 bolo verejné zasadnutie odročené z dôvodu neprítomnosti odsúdeného (ospravedlnenie doručené dňa 18. 12. 2017 a ako dôvod uvedená práceneschopnosť odsúdeného) na deň 22. 1. 2018 a 6. 2. 2018. Odsúdený bol o odročenom termíne upovedomený (s poučením totožným ako v pôvodnom upovedomení...) dňa 19. 1. 2018...

Dňa 22. 1. 2018 bolo verejné zasadnutie odročené z dôvodu neprítomnosti odsúdeného (ospravedlnenie doručené súdu dňa 19. 1. 2018 a ako dôvod uvedené nesplnenie zákonnej lehoty na prípravu verejného zasadnutia ako i odcestovanie odsúdeného na plánovanej dovolenke v zahraničí...) na deň 6. 2. 2018. Odsúdený bol o odročenom termíne aj telefonicky upovedomený dňa 1. 2. 2018, pričom uviedol, že o termíne vie a písomné upovedomenie si riadne prevzal...

Dňa 6. 2. 2018 bolo verejné zasadnutie odročené z dôvodu neprítomnosti odsúdeného (ospravedlnenie doručené dňa 5. 2. 2018 a ako dôvod uvedená hospitalizácia odsúdeného v nemocnici na jednotke intenzívnej starostlivosti) na deň 8. 3. 2018, 15. 3. 2018 a 22. 3. 2018. Odsúdený bol o odročenom termíne upovedomený (s poučením totožným ako v pôvodnom upovedomení...) dňa 3. 3. 2018...

Dňa 8. 3. 2018 bolo verejné zasadnutie odročené z dôvodu, že odsúdenému nebola zachovaná lehota na prípravu na verejné zasadnutie, pričom nesúhlasil so skrátením lehoty na deň 15. 3. 2018, 22. 3. 2018, 27. 3. 2018, 5. 4. 2018, 12. 4. 2018, 17. 4. 2018

a 23. 4. 2018. Odsúdený ako i obhajca vzali predmetné termíny na vedomie a zaviazali sa dostaviť bez osobitného upovedomenia.

Dňa 15. 3. 2018 bolo verejné zasadnutie odročené z dôvodu neprítomnosti odsúdeného a jeho nového obhajcu (ospravedlnenie doručené súdu dňa 14. 3. 2018 a ako dôvod uvedená krátkosť času na prípravu verejného zasadnutia obhajcom, nakoľko až dňa 13. 3. 2018 prevzal obhajobu...) na deň 22. 3. 2018, 27. 3. 2018, 5. 4. 2018, 12. 4. 2018, 17. 4. 2018 a 23. 4. 2018. Odsúdený bol o odročenom termíne aj telefonicky upovedomený dňa 1. 2. 2018, pričom uviedol, že o termíne vie a písomné upovedomenie si riadne prevzal...

Dňa 22. 3. 2018 bolo verejné zasadnutie odročené z dôvodu neprítomnosti odsúdeného a jeho nového obhajcu (ospravedlnenie doručené súdu dňa 21. 3. 2018 a ako dôvod uvedená krátkosť času na prípravu verejného zasadnutia obhajcom, nakoľko až dňa 16. 3. 2018 bol upovedomený o vytýčených termínoch verejného zasadnutia...) na deň 27. 3. 2018, 5. 4. 2018, 12. 4. 2018, 17. 4. 2018 a 23. 4. 2018.

Dňa 27. 3. 2018 bolo verejné zasadnutie odročené z dôvodu neprítomnosti odsúdeného a jeho obhajcu (ospravedlnenie doručené súdu dňa 26. 3. 2018 a ako dôvod uvedená práceneschopnosť odsúdeného...) na deň 5. 4. 2018, 12. 4. 2018, 17. 4. 2018 a 23. 4. 2018.

Dňa 5. 4. 2018 bolo verejné zasadnutie odročené z dôvodu neprítomnosti odsúdeného a jeho obhajcu (ospravedlnenie doručené súdu dňa 4. 4. 2018 a ako dôvod uvedená pretrvávajúca práceneschopnosť odsúdeného...) na deň 12. 4. 2018, 17. 4. 2018 a 23. 4. 2018. Dňa 10. 4. 2018 bol obhajca odsúdeného mailom upovedomený, že ak ospravedlnenie zo zdravotných dôvodov nebude obsahovať výslovné vyjadrenie sa ošetrojúceho lekára, že účasť odsúdeného na verejnom zasadnutí nie je možná z dôvodu závažného zhoršenia zdravotného stavu alebo ohrozenia života odsúdeného, súd ospravedlnenie nebude akceptovať... Dňa 12. 4. 2018 bola súdu doručená správa od [REDAKOVANÉ], v ktorej uviedla, že odsúdený zatiaľ neabsolvoval traumatologickú kontrolu a preto sa toho času nevie vyjadriť k schopnosti zúčastniť sa pojednávania dňa 12. 4. 2018...

Dňa 12. 4. 2018 bolo verejné zasadnutie odročené z dôvodu neprítomnosti odsúdeného a jeho obhajcu (ospravedlnenie doručené súdu dňa 11. 4. 2018 a ako dôvod

uvedená pretrvávajúca práceneschopnosť odsúdeného a nariadený kludový režim...) na deň 17. 4. 2018 a 23. 4. 2018.

Dňa 17. 4. 2018 bolo verejné zasadnutie odročené z dôvodu neprítomnosti odsúdeného a jeho obhajcu (ospravedlnenie doručené súdu dňa 16. 4. 2018 a ako dôvod uvedená pretrvávajúca práceneschopnosť odsúdeného a nariadený kludový režim...) na deň 23. 4. 2018. Dňa 17. 4. 2018 bola súdu doručená správa od [REDAKOVANÉ], v ktorej uviedla, že záznam z traumatologickej kontroly zatiaľ nemá k dispozícii, zo zdravotného hľadiska t. č. nie je prekážka v absolvovaní verejného zasadnutia.

Dňa 20. 04. 2018 doručil obhajca odsúdeného žiadosť o odročenie verejného zasadnutia, ktorú odôvodnil zhoršeným zdravotným stavom odsúdeného (potvrdením zo dňa 11. 04. 2018). Konajúci sudca rozhodol uznesením podľa § 293 ods. 5 Trestného poriadku a § 294 ods. 2 Trestného poriadku o tom, že sa verejné zasadnutie dňa 23. 4. 2018 vykoná v neprítomnosti odsúdeného a obhajcu a to s poukazom na to, že v odsúdeným prostredníctvom obhajcu predloženej lekárskej správe absentuje výslovné vyjadrenie ošetrojúceho lekára podľa § 120 ods. 2 Trestného poriadku a teda má za to, že žiadosť o odročenie verejného zasadnutia nebola riadne odôvodnená a zároveň dňa 17. 04. 2018 bola Okresnému súdu Trnava doručená lekárska správa [REDAKOVANÉ], ktorá sa k zdravotnému stavu odsúdeného vyjadrila v tom zmysle, že mu nebráni v účasti na verejnom zasadnutí.

Podľa § 293 ods. 5 Trestného poriadku verejné zasadnutie sa vykoná v neprítomnosti obvineného aj vtedy, ak mu upovedomenie o verejnom zasadnutí bolo riadne a včas doručené a bol poučený o možnosti konania verejného zasadnutia bez jeho prítomnosti alebo za podmienok uvedených v § 292 ods. 5...

Podľa § 120 ods. 2 Trestného poriadku v prípade ospravedlnenej neúčasti obvineného na úkone orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu zo zdravotných dôvodov je obvinený povinný predložiť vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že mu jeho zdravotný stav neumožňuje účasť na úkone, na ktorý bol predvolaný, bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu alebo z dôvodu nebezpečenstva rozšírenia nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby.

Sťažnostný súd má za to, že postup prvostupňového súdu bol správny a zákonný, keď podľa § 293 ods. 5 Trestného poriadku a § 294 ods. 2 Trestného poriadku vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti odsúdeného a obhajcu.

Prvostupňový súd sa podľa názoru sťažnostného súdu dostatočne vysporiadal s podmienkami konania verejného zasadnutia v neprítomnosti odsúdeného a v plnom rozsahu na ne sťažnostný súd poukazuje.

Sťažnostný súd navyše uvádza, že je v prvom rade povinnosťou samotného odsúdeného doručiť konajúcemu súdu také potvrdenie od ošetrojúceho lekára, ktoré spĺňa náležitosti ustanovenia § 120 ods. 2 Trestného poriadku a nie čakať, že si takéto potvrdenie od ošetrojúcich lekárov bude vyžadovať sám súd. O tejto povinnosti bol opakovane poučený v písomne doručených upovedomeniach o termínoch verejných zasadnutí. Vzhľadom na vyššie uvedený chronologický prehľad konania neobstojí argumentácia odsúdeného, že ho „Okresný súd Trnava nepoučil o možnosti konania verejného zasadnutia bez jeho prítomnosti tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 293 ods. 5 Trestného poriadku, predvolanie na verejné zasadnutie bolo možné odsúdenému doručiť a odsúdený neodmietol účasť na verejnom zasadnutí. Okresný súd ho o verejnom zasadnutí dňa 23. 4. 2018 neupovedomoval ale ho na termín verejného zasadnutia predvolával. Teda pokiaľ odsúdený [REDAKOVANÉ] bol na verejné zasadnutie predvolaný a nielen upovedomený, predpokladá sa, že bola jeho osobná účasť nevyhnutná a preto nebolo možné vykonať verejné zasadnutie bez jeho prítomnosti.“ Naopak jednoznačne z uvedeného prehľadu vyplýva, že odsúdený bol o termínoch verejného zasadnutia opakovane upovedomovaný a v rámci uvedených upovedomení aj opakovane poučovaný v zmysle vyššie uvedeného.

Napriek uvedenému si prvostupňový súd správne vyžiadal vyjadrenie lekárky, ktorá vystavovala odsúdenému potvrdenie o práceneschopnosti a teda podľa názoru sťažnostného súdu bola kompetentná sa vyjadrovať aj k tomu, či odsúdenému jeho zdravotný stav umožňuje účasť na verejnom zasadnutí bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu alebo z dôvodu nebezpečenstva rozšírenia nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby. Nie je možné si zamieňať v lekárskej správe uvedené odporúčenie kludového režimu a výraznú redukciu fyzickej záťaže s tým, že by odsúdený nebol schopný sa zúčastniť verejného zasadnutia bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu. Keďže lekárka, ktorá vystavovala odsúdenému potvrdenie o práceneschopnosti dňa

17. 4. 2018 uviedla, že zo zdravotného hľadiska t. č. nie je prekážka v absolvovaní verejného zasadnutia odsúdeným, ani podľa sťažnostného súdu nemožno mať za to, že odsúdený hodnoverným spôsobom ospravedlnil svoju neúčast' na verejnom zasadnutí. Preto bolo možné podľa § 293 ods. 5 Trestného poriadku vykonať verejné zasadnutie v neprítomnosti odsúdeného.

Taktiež sa prvostupňový súd dostatočne vysporiadal s podmienkami konania verejného zasadnutia v neprítomnosti obhajcu odsúdeného, keď uviedol že nepovažuje za relevantné ospravedlnenie obhajcu len z dôvodu, že odsúdený nesúhlasí s konaním verejného zasadnutia vo svojej a jeho neprítomnosti, pričom sa nejednalo o prípad povinnej obhajoby a odsúdený nedal podnet na vykonanie verejného zasadnutia (§ 293 ods. 9, ods. 10 Trestného poriadku).

Z pohľadu sťažnostného súdu sa prvostupňový súd ukázkovo vysporiadal s obštrukčným správaním sa odsúdeného v podobe početných ospravedlnení sa odsúdeného a jeho obhajcov z verejného zasadnutia na ktorom sa rozhodovalo o osvedčení, resp. neosvedčení sa odsúdeného v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia.

Sťažnostný súd sa stotožnil aj s odôvodnením prvostupňového súdu vo vzťahu k samotnému neosvedčeniu sa odsúdeného v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, že odsúdený nevedol v skúšobnej dobe riadny život, nakoľko sa dopustil dňa 01. 12. 2015 prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona ako aj jedného priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky dňa 11. 11. 2016.

Rovnako správne rozhodol prvostupňový súd aj o zaradení odsúdeného na výkon trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, nakoľko pred spáchaním skutku kvalifikovaného ako prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 3 písm. b), písm. c) Trestného zákona nebol vo výkone trestu odňatia slobody.»

32. Ako z citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu vyplýva, tento sa so všetkými, pre rozhodnutie o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 23. apríla 2018 relevantnými skutkovými, ako aj právnymi otázkami

zaoberal a vo vzťahu k podstate námietok sťažovateľa uvedených v ústavnej sťažnosti ich aj dostatočne presvedčivo zodpovedal.

33. Svoje rozhodnutie o potrebe zamietnutia sťažnosti sťažovateľa proti prvostupňovému rozhodnutiu krajský súd oprel tak o riadne preukázané skutkové okolnosti vyplývajúce z chronologicky uvedeného prehľadu úkonov okresného súdu vykonaných v súvislosti s predvolávaním sťažovateľa a jeho obhajcu na verejné zasadnutie, ako aj o platnú a účinnú právnu úpravu vzťahujúcu sa na danú problematiku.

34. Sťažovateľ spolu s jeho obhajcom bol okresným súdom viackrát predvolávaný na verejné zasadnutie, resp. upovedomovaný o termíne jeho konania, a to spolu s opakovaným poučením o podmienkach vykonania verejného zasadnutia v neprítomnosti sťažovateľa (sťažovateľ túto skutočnosť v ústavnej sťažnosti nepopiera), keďže stále dochádzalo k jeho odročeniu z dôvodov na strane sťažovateľa alebo jeho obhajcu. Ako z rozhodnutia krajského súdu ďalej vyplýva, neexistoval žiaden dôvod pochybovať o tom, že sťažovateľ a jeho obhajca museli byť uzrozumení s tým, ako bol v zmysle príslušných ustanovení Trestného poriadku okresný súd oprávnený postupovať, ak sťažovateľ a jeho obhajca zákonom predpokladaným spôsobom svoju prítomnosť na verejnom zasadnutí riadne neospravedlnili (§ 293 ods. 5 a 8 Trestného poriadku). Pritom akceptovateľnosť ospravedlnenia neúčasti na verejnom zasadnutí v tomto prípade závisela aj na splnení podmienky uvedenej v § 120 ods. 2 Trestného poriadku, ktorá však podľa názoru oboch vo veci konajúcich súdov jednoznačne splnená nebola.

35. S prihliadnutím na uvedené ústavný súd poznamenáva, že z hľadiska posúdenia dodržania ústavnoprávnych princípov v konkrétnych okolnostiach danej veci je nepodstatné, či poučenie sťažovateľa okresným súdom bolo alebo nebolo (ako to uvádza sťažovateľ) v ostatnom prípade zaslané spolu s predvolaním na verejné zasadnutie, keďže z materiálneho hľadiska o následkoch svojho konania mohol vedieť a vedel. Vyplýva to nielen z opakovaných jemu predtým zasielaných poučení, ktorých doručenie nepoprel, ale aj z jeho zastúpenia kvalifikovaným obhajcom, teda osobou znalou trestného procesu, ktorý

bol navyše na potrebu splnenia podmienky uvedenej v § 120 ods. 2 Trestného poriadku výslovne upozornený okresným súdom 10. apríla 2018.

36. Z hľadiska požadovanej ústavnoprávnej ochrany je rozhodujúcim, že okresný súd, ako aj krajský súd skúmali a vyhodnotili pre danú konkrétnu trestnú vec zvlášť relevantnú okolnosť, týkajúcu sa splnenia povinnosti vyplývajúcej priamo z ustanovenia § 120 ods. 2 Trestného poriadku, podľa ktorého v prípade ospravedlnenej neúčasti obvineného na úkone orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu zo zdravotných dôvodov je obvinený povinný predložiť vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že mu jeho zdravotný stav neumožňuje účasť na úkone, na ktorý bol predvolaný, bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu alebo z dôvodu nebezpečenstva rozšírenia nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby, aby tak mohli zvoliť adekvátny postup a o premene trestu rozhodnúť v neprítomnosti sťažovateľa a jeho obhajcu.

37. Z obsahu ústavnej sťažnosti nevyplýva nijaké tvrdenie, že by si sťažovateľ (na rozdiel od presvedčenia okresného súdu a krajského súdu) uvedenú zákonnú povinnosť splnil, a to aj napriek poučeniu (upovedomeniu) obhajcu sťažovateľa okresným súdom 10. apríla 2018 (nutnosť predloženia ospravedlnenia obsahujúceho výslovné vyjadrenie sa ošetrojúceho lekára, že účasť sťažovateľa na verejnom zasadnutí nie je možná).

38. Krajský súd neopomenul reagovať ani na námietku sťažovateľa, že ak okresný súd sám zisťoval možnosť účasti sťažovateľa na verejnom zasadnutí, mal vo vzťahu k jeho zdravotnému stavu žiadať vyjadrenie priamo ošetrojúcich lekárov, a nie lekárky, od ktorej to reálne požadoval (hoc práve táto vystavovala sťažovateľovi potvrdenie o jeho práceneschopnosti). Ústavný súd vyhodnotenie tejto otázky krajským súdom nepovažuje za iracionálne alebo nelogické. Poukazujúc na znenie § 120 ods. 2 Trestného poriadku, súd druhého stupňa pripomenul, že bolo povinnosťou samotného sťažovateľa (zastúpeného kvalifikovaným obhajcom, u ktorého bol predpoklad znalosti procesnoprávneho predpisu, ktorým sa konanie riadilo a ktorý bol o tejto povinnosti upovedomený okresným súdom) splniť tam uvedenú zákonnú podmienku a takéto vyjadrenie ošetrojúcich lekárov

konajúcemu súdu predložiť. V tomto svetle sa preto námietka sťažovateľa javí irelevantnou.

39. Za síce stručné, ale rovnako presvedčivé a logické považuje ústavný súd aj odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v časti, v ktorej krajský súd akceptoval postup prvostupňového súdu, ktorým dôvody ospravedlnenia neúčasti obhajcu sťažovateľa na verejnom zasadnutí neuznal.

40. Uvedené závery krajského súdu o neexistencii dôvodov na odročenie verejného zasadnutia sú podľa názoru ústavného súdu racionálne a dostatočne podložené, bez známk arbitrárnosti, a preto plne ústavne konformné.

41. Poukazujúc na relevantnú právnu úpravu Trestného poriadku, súd druhého stupňa osvedčil postup okresného súdu ako správny, teda zákonný, a čo je podstatné, zreteľne uviedol dôvody, pre ktoré tak urobil. Vyzdvihol, ktoré konkrétne skutkové a právne okolnosti boli rozhodujúcimi pre prijatie konečného verdiktu vo vzťahu k procesnému postupu okresného súdu pri príprave a následnom vykonaní verejného zasadnutia. Pritom interpretácia príslušných ustanovení Trestného poriadku a ich následná aplikácia oboma konajúcimi všeobecnými súdmi nesignalizujú žiaden rozpor s ich znením, zmyslom alebo účelom.

42. V zmysle judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu a inú právnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy všeobecný súd nemôže porušiť, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi, vťahujúcimi sa na konkrétne konanie (napr. II. ÚS 181/06). Teda ak orgán štátu aplikuje platný právny predpis, jeho účinky (dôsledky) použitia nemožno považovať za porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 81/00, II. ÚS 63/03).

43. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavnému súdu neostávalo iné, iba sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 36 ods. 1 listiny uznesením krajského súdu sp. zn.

3 Tos 229/2018 zo 7. marca 2019 odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

44. Porušenie základného práva na prerokovanie veci v prítomnosti sťažovateľa zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 ústavy sťažovateľ jednoznačne odvodzuje od porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu, keďže k porušeniu označených základných práv malo dôjsť v dôsledku vykonania verejného zasadnutia v rozpore s požiadavkami vyplývajúcimi z čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny. Pretože však ústavný súd porušenie tohto základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny v aktuálnom konaní nezistil a nevyslovil, nemohlo tak dôjsť ani k porušeniu základných práv na prerokovanie veci v jeho prítomnosti, prípadne vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom a základného práva na obhajobu.

45. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

46. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 a 3 dohovoru, ústavný súd si osvojil názor [v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“)], podľa ktorého pôsobnosť (aplikovateľnosť) čl. 6 dohovoru zásadne nepresahuje okamih konečného, právoplatného rozhodnutia o vine a treste. Článok 6 dohovoru sa preto zásadne nevzťahuje na vykonávacie konanie a na mnohé rozhodnutia v ňom urobené [napr. podmienené prepustenie, nariadenie výkonu podmiennečne odloženého trestu, zaradenie odsúdeného do určitej kategórie alebo do určitého ústavu, konanie o milosti atď. (REPÍK, B. Ľudské práva v súdnom konaní. Bratislava : MANZ, 1999, s. 62 – 63.)].

47. Podľa ustálenej judikatúry ESLP pokiaľ ide o konanie a rozhodovanie súdov o výkone rozhodnutí v trestných veciach, je právo zaručené označeným článkom neaplikovateľné, pretože tu už nejde o rozhodovanie o oprávnenosti trestného obvinenia

(napríklad rozsudok Enea proti Taliansku č. 74912/01 zo 17. 9. 2009). Z práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 (obdobne aj ods. 3) dohovoru je tak nutné vyselektovať rozhodnutia v trestnom konaní, ktoré priamo nesúvisia s rozhodovaním o vine a treste. Medzi ne možno zaradiť rozhodnutia, ktoré nasledovali po právoplatnosti rozhodnutí o vine a treste, kde možno zaradiť hlavne konania o výkone trestu [bližšie pozri Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydání, Praha : C. H. Beck, 2012, 604 s.; prípadne Svák, J. Ochrana ľudských práv (z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov ochrany práv). II. rozšírené vydanie, Bratislava : Poradca podnikateľa spol. s r. o., 2006, 436 s.].

48. Vzhľadom na to, že predmet súdnej ochrany vychádzajúci z čl. 6 ods. 1 (a obdobne ods. 3) dohovoru sa vo vzťahu k trestným veciam obmedzuje len na preskúmanie oprávnenosti trestného obvinenia, čo nebolo predmetom napadnutého konania (vo svojej podstate sa toto konanie týkalo iba otázky, či uložený a dosiaľ nevykonaný trest bude sťažovateľ napokon povinný vykonať), ústavný súd konštatuje absenciu priamej príčinnej súvislosti medzi sťažovateľom označeným uznesením krajského súdu zo 7. marca 2019, resp. konaním, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, a obsahom označeného práva na spravodlivé súdne konanie, na základe čoho vyhodnotil ústavnú sťažnosť aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú a z toho dôvodu ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

49. Napokon porušenie čl. 1 ods. 1 ústavy sťažovateľ videl takisto v priamej súvislosti s porušením ostatných ním označených základných práv zaručených ústavou a listinou a práv zaručených dohovorom, preto závery týkajúce sa odôvodnenia odmietnutia vyslovenia ich porušenia sa obdobne vzťahujú aj na odmietnutie vyslovenia porušenia tohto článku ústavy.

50. Pretože ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v návrhu na rozhodnutie (zrušiť napadnuté rozhodnutie krajského súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie), rozhodovanie

o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 ústavy), ku ktorému v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. septembra 2019